

fører for Købstæderne, har det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) allerede nævnt, at den vil blive 350,000 Kr., og det forekommer mig at være et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt at lægge denne ny Byrde over paa Købstæderne. Vi vide alle, at disse ere i høj Grad bebyrdede med Skatter, at der klages rundt omkring i Landets Købstæder over den meget høje Skatteprocent. Hertil kommer, at mange Købstæder have bragt betydelige Ofre ud over, hvad Skoleloven foreskriver. Efter Loven af 1898 er en Købstad ikke pligtig at meddele sine Børn mere end 21 Timers ugentlig Undervisning plus den Undervisningstid, som skal lægges til Gymnastik, Haandgerning, Tegning, Sløjd og kvindelig Husgerning, for saa vidt disse ere indførte. Men de fleste Købstæder ere jo oppe paa en ugentlig Undervisningstid, der ikke saa lidt overskrider de 21 Timer. De have indført Hverdagsundervisning, have kort sagt bragt betydelige Ofre for at hæve deres Skolevæsen. Det er derfor et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt at lægge denne ny Byrde paa 350,000 Kr. paa dem, og om ikke Statskassen ogsaa bør tage denne Byrde paa sig.

Jeg skal saa vende mig til den Del af Forslaget, som vedrører Landsbylærernes Lønninger. Der er her en Ting, som straks falder i Øjnene, det er den store Uensartethed i disse Lønninger, en Uensartethed, som man ikke vil finde indenfor nogen anden Etat, maaske Præsternes undtagen, deres Lønninger kunne ogsaa være højst forskellige. Men ellers vil man indenfor Etatene finde ensartede Lønninger, ligesom ogsaa indenfor de forskellige Arbejdsfag. Og jeg synes, at her var det rigtigt at gaa frem efter den Grundregel, som blev fremsat af den højtærede Finansminister, da han forelagde den store Række af Lønningslove: at lige Arbejde fortjener lige Løn. Indenfor Landsbylærernes Lønninger træffer man imidlertid stor Uensartethed. Den nuværende Lønningslov har denne Uensartethed, idet Lønningerne kunne være 600 Kr. forskellige i de forskellige Embeder. Men denne Uensartethed i Loven af 1899 gøres større ved dette Lovforslag, idet den højtærede Minister er gaaet den meget nemme Vej at forhøje Grundlønnen med 25 pCt. og saa sætte en Minimums- og en Maksimumsgrænse, hvorimellem Lønningerne skulle ligge. Dette bidrager til at gøre Forskellen større, end den var i Forvejen. Der er allerede af det ærede Medlem fra Kellerup nævnt to

Tal, som jeg ogsaa havde tænkt paa at nævne, nemlig en Grundløn paa 720 Kr. og en Grundløn paa 1,120 Kr., der som Følge af det her foreslaaede ville faa en Forhøjelse, for det lille Embedes Vedkommende af 180 Kr., men for det store Embedes, som i Forvejen er 400 Kr. større, et Tillæg paa 280 Kr. Dette er at forøge den Uretfærdighed, der allerede paa Forhaand er til Stede.

Denne Uensartethed vil virke forskelligt i de forskellige Landsdele, og det er rigtigt, som det ærede Medlem for Kellerup udtalte, at den vil virke stærkest for de jydsk Lærere. Af de omtrent 3,000 Første- og Enelærerembeder, vi have her i Danmark, have omtrent 50 pCt. en Grundløn af under 900 Kr., men af disse vil man igen finde de 90 pCt. ovre i Jylland. Det er derfor ikke saa underligt, at dette Forslag, som vel er blevet hilst med Glæde af mange Lærere, og som jo naturligvis for alle Lærere vil være et Fremskridt — det kan ikke nægtes — alligevel er blevet mødt med nogen Modvillie særlig blandt jydsk Landsbylærere, der ikke kunne forstaa, hvorfor der netop skal bydes dem saadanne Kaar som disse, og som ikke kunne forstaa, at det skal være det store Embede, der faar det største Tillæg, medens det lille Embede maa nøjes med et betydeligt mindre Tillæg. Saa virker det ogsaa næsten irriterende, at man indenfor samme Kommune kan finde et Embede med en Grundløn af f. Eks. 1,100 Kr. og et andet Embede med en Grundløn af 700 Kr. eller deromkring. Disse to Lærere have nøjagtigt det samme Arbejde, det samme Ansvar og den samme Arbejdstid, men deres Lønning skal være saa forskellig, og efter dette Forslag vil Forskellen altsaa, som jeg nævnte, blive endnu større. Jeg siger, at det kan virke irriterende paa Lærerne at se denne Forskel, der gøres mellem dem, der arbejde i samme Kommunes Tjeneste, men sidde i forskellige Embeder, have samme Arbejde, samme Ansvar og samme Tjeneste. Man vil neppe finde det noget andet Sted i noget andet Arbejdsforhold end netop her indenfor Lærernes Kred.

Nu er Spørgsmaalet: Hvordan er det muligt at komme bort herfra, og det forekommer mig, at Lovforslaget ikke burde ophøjes til Lov, inden denne Uretfærdighed blev hævet. Der kan jo være forskellige Veje at gaa. Stedet er ikke her til at stille Ændringsforslag. Her kan man blot antyde, hvilke Veje man kunde gaa. Man kunde f. Eks. lade Staten overtage hele Skolevæsenet, altsaa bære alle de